

at vedkommende ikke har været straffet, der tages Hensyn til, om Kommunalbestyrelsen vil sige god for den vedkommende; men ogsaa her er Forholdet efter min Opfattelse det, at Kommunalbestyrelserne og ogsaa Ministeriet er meget liberale i deres Bedømmelse. Det er ikke mig bekendt, at der foreligger virkelig gyldige Grunde for Klage over, at Ansøgning om dansk Indfødsret er blevet afvist af disse Aarsager. Vi har den Regel, at for saa vidt angaar Forbrydelser, der er vanærende i den offentlige Mening: Berigelsesforbrydelser, Sædelighedsforbrydelser, grov Vold, Falsk og lignende, optages de paagældende først efter 25 Aars Forløb; hvorhos der kræves Æresoprejsning, og i intet Tilfælde giver vi Indfødsret til Personer, som er idømt Tugthus- og Forbedringshusstraf.

Det er min Opfattelse, at de her opstillede Regler er fulgt; naturligvis kan der foreligge enkelte Tilfælde, i hvilke man vilde sige, at der kan tages et vist Hensyn til det Forhold, der har gjort sig gældende for den vedkommende, der gives jo overhovedet ikke Regler, fra hvilke der ikke ogsaa kan være Undtagelser, men i det hele og store billiger jeg, at man har disse Regler, jeg billiger den Maade, hvorpaa man fra Administrationens Side hidtil har bedømt Indfødsretsansøgninger, og jeg er af den Formening, at man i det store og hele fortsat frem i Tiden maa følge de hidtil gældende Regler: bedømme de enkelte Personers Forhold rent individuelt og skønne over, om der er Grund til at optage disse Personer i det danske Samfund som ligeberettigede med andre Borgere her i Landet.

Nu er der jo gjort forskellige Bemærkninger til disse Indstillinger. Den ærede Ordfører lod mig forstaa, at man ikke skulde tage disse Indstillinger alt for bogstaveligt, man skulde ikke uden videre slaa Døren op paa vid Gab; og dertil føjede det ærede Medlem Hr. Strøm, at man maatte overhovedet ikke vise nogen Tendens til Slappelse ved Bedømmelsen af de foreliggende Ansøgninger, og han tilføjede, at der med Hensyn til Punkterne 3 og 4 ikke blot ikke kunde være Tale om at holde Døren paa vid Gab, men man maatte end ikke aabne den paa Klem. Derefter bliver Forholdet jo noget vanskeligere for Administrationen. Jeg kan til, hvad der i denne

Henseende er sagt om Henstillingerne, ikke svare stort andet, end at vi fortsat vil gøre vort bedste fra Administrationens Side for at gøre Ret og Skel overfor dem, som søger om at faa dansk Indfødsret.

Det ærede Medlem Hr. Strøm sagde, at urimelig Nægtelse af Indfødsret skulde vi bort fra. Det er jeg fuldkommen enig i. Men jeg kan, som jeg allerede har sagt, ikke skønne, at der hidtil har foreligget Tilfælde — i alt Fald kan der ikke have været ret mange —, hvor man med Rette vilde kunne sige, at det var urimeligt, at man har nægtet vedkommende Ansøger dansk Indfødsret. Det ærede Medlem sagde endvidere, at man skulde tage et vidtgaaende Hensyn til Kommunalbestyrelsernes anbefaling. Deraf følger naturligvis, at man ogsaa skal tage Hensyn til Kommunalbestyrelsens Ikke-Anbefaling. Men her maa jeg gøre det høje Ting opmærksom paa, at der for nogle Aar siden — det ligger nu ganske vist en Række Aar tilbage, men det er dog ikke længere siden, end at det har fundet Sted i dette Aarhundrede — har fundet en meget vidtløftig Diskussion Sted i dette Ting om dette Spørgsmaal, idet Københavns Kommunalbestyrelse af Grunde, som til en vis Grad var plausible, men som der kunde indvendes adskilligt imod, havde nægtet at anbefale visse Indfødsretsansøgere, og den daværende Ordfører for Lovforslaget — tror jeg det var, det var i alt Fald daværende Folketingsmand Ingvard Jensen — gik meget strengt i Rette med Københavns Magistrat, fordi den ikke havde villet anbefale de paagældende Ansøgere til dansk Indfødsret. Jeg mener, at man selvfølgelig skal have Kommunalbestyrelsens anbefaling eller Ikke-Anbefaling for sig. Man skal tage alt det Hensyn til Kommunalbestyrelsens anbefaling og Ikke-Anbefaling, som efter Omstændighederne kan tages. Men Administrationen maa være suveræn i sin Bedømmelse af hvert enkelt Tilfælde. Det har Rigsdagen ogsaa tidligere anset for rigtigt.

Det ærede Medlem Hr. Strøm sagde, at man skulde tage Hensyn til, om vedkommende kunde forsørge sig selv eller ikke. Dette Hensyn mener jeg dog fortrinsvis kun kan komme i Betragtning, naar der er Tale om yngre Personer. Vi kender adskillige Tilfælde, i hvilke Kom-